

ÖZGÜN DELİKANLI

Erdoğan TOKMAKÇIOĞLU

Ilginç, oldukça çizgi dışı, başkalarına pek benzemeyen, ufku, hayali, tasarımı, istekleri alabildiğine geniş biriydi... Belleği güçlü mü güçlü, hayal kurabilme yeteneği sonsuz mu sonsuzdu... İlk bakışta gerçek yaşının kaç olduğunu tahmin etmek kolay değildi... Kimine göre 16-17 yaşlarında bir yeni yetme, kimine göre orta yaşına merdiven dayamış, kimine göreyse orta yaşın tam içindeydi... Orta boylu ve adamakıllı kiloluydu; öyle ki ilkokuldan başlayarak kimilerinin ona “Şişko patata, soğan salata!” diye takıldıkları bir görünümdeydi, düpe düz obezdi!.. Yakın çevresinin, özellikle ablasının tüm dayatmasına karşılık kilolarından kurtulmak için kılını bile kıpırdatmamıştı... Allah’ın günü çift kaşarlı, tereyağlı, bol mayonezli, ketçaplı, salamlı, sosisli koca koca sandviçler, duble hamburgerler, kızarmış kibrit patatesler, avuç avuç cipsler, yarım ekmek içi yarım kantal sucuklar, köfteler, baklava, kaymaklı revani, dilber dudağı, hanım göbeği, tel kadayıfı, vezir parmağı yemeyi; her fırsatta fındık, fıstık, badem içi, patlamış mısır, kuru üzüm ya da incir gibi çerezler atıştırmayı yaşamının ayrılmaz bir parçası durumuna getirmişti!..

Başlıca uğraşı, ilgi alanı, vazgeçilmezi, olmazsa olmazı ise şu dördlüydü:

Bilgisayar!

Tablet!

İnternet!

Cep telefonu!

Bunlar, her an yatağının başucunda ona bir el uzatmalık mesafedeydi her zaman... Dördü de kendi deyimiyle aport vaziyetteydi!..

Sabah kalkar kalkmaz...

Üstünü değiştirir değiştirmez...

Tuvaletten gelir gelmez...

Daha kahvaltı masasına bile oturmadan, hooop diye masasının başındaki koltuğuna oturuveriyordu!.. Annesi, rahat etsin diye koltuğun altına, arkasına, sağına, soluna minderler yerleştirmişti... Oraya oturmak onu o denli rahat ettiriyor, ona o denli esenlik veriyordu ki, koltuğundan kalkmak kolay kolay aklına bile gelmiyordu!.. Günde en az altı yedi saat, bazen sekiz on saat, bazen daha da fazla masanın üzerindekiyle haşır neşir, hemhâl, senli benli, al takke ver külah, içli dışlı oluyordu... Bunun dışında vakit ayırdığı başka şeyler de vardı... Örneğin bahçedeki “KÜM” adını verdiği eski kuşhane!.. Orasını tam hayal ettiği, tasarladığı, dilediği gibi düzenlemiş; eski görünümünü değiştirerek deneyler, araştırmalar yapılabilecek bir laboratuvar durumuna getirmiş, Karga Üretim Merkezi sözcüklerinin ilk harflerinden esinlenerek eski kuşhaneye KÜM adını takmıştı!.. KÜM, bayağı geniş, üç dört odalı, yüksek tavanlı, büyük pencere- li, bol gün ışıklı, aydınlık, duvarları pırıl pırıl beyaz fayanslarla kaplı, bir kuş evinden ziyade bir laboratuvarı ya da ameliyathaneyi andıran görünümdeydi!.. O, kuş evinin böyle olmasını istemiş, her isteği gibi bu isteği de gerçekleştirmişti... Eylemleri, söylemleri nedeniyle herkes ona “Özgün Delikanlı” diyordu artık... Gerçek adı unutulmuştu sanki... Kendisi bile kendi adını unutmuş gibiydi...

Bilgisayar, İnternet, tablet, cep telefonu dörtlüsünden fırsat ve imkân bulduğunda ve de bu dörtlünün sayesinde soluğu bahçedeki o laboratuvarımsı yerde alıyordu... Burada karga soyunun ıslahı, yeni tür kargalar üretme, kargalara ilişkin yeni buluşlar ortaya koymak için uğraşıyordu... Dünyanın dört bir yöresinden değişik yaratılışta bir dolu karga edinmişti... Ekin kargası, kuzgun, alakarga, saksagan, Afrika kargası, leş kargası, Amerikan kargası, balık kargası, dağ kargası; değişik değişik karga!.. Ayrıca akla gelen her türden güvercin!.. Ama, en çok beyaz güvercin... Kargalarla güvercinler arasında yapageldiği çapraz çiftleşme, yapay döllenmeler sonucu KÜM’de bayağı ilginç sonuçlara ulaşmış, başka hiçbir yerde eşi benzeri olmayan yeni karga türleri ortaya çıkartmıştı!.. Birazını sayıvereyim:

Tüyelerinin yarısı siyah, yarısı beyaz olanlar!

Gagaları, kırmızı, mavi, yeşil, eflatun, turkuaz renkliler!

Tüyleleri kapkara, gagaları gökkuşağı rengindekiler!

Külrenkliler!

Mor gagalı, gülübikli olanlar!

Tüyleleri beyaz üzerine küçük kara benekliler!

Tüyleri kara üzerine küçük beyaz benekliler!

Tüyleri hangi renkte olursa olsun, kıvrır kıvrır kıvrırcıklar!

Ne tür, ne renk, ne biçim karga hayal etmişse, onu üretmeyi, hemen hiç zahmet çekmeden ortaya çıkartmayı başarıyordun...

Özgün Delikanlı, araştırmalarında kargaların La Fontaine'in uydurduğu masalda olduğu gibi, ağzındaki peyniri kurnaz tilkiye kaptıracak ölçüde değil saf olmak, tilkilere pabuçlarını ters giydirecek denli onlardan çok daha kurnaz ve zeki olduklarını saptadı... Eğitilirlerse kargaların konuşabildiklerini, olağanüstü bir şekilde öteki kuşların seslerini taklit edebildiklerini, gözlerine kestirdikleri yiyecekleri saklayabildiklerini gördü... Gördü de ne yaptı?.. Şunu yaptı:

Yetenekli bulduğu kargalara insanlar gibi konuşmasını öğretti... Ama, öyle herhangi bir dille konuşmayı değil; Türkçe, İngilizce, Çince, Japonca, Fransızca, Rusça, İspanyolca filan değil... Ya ne?.. Sümerce, Hititçe, Urartuca, Lidya gibi ölü dillerden öğretti!.. Bazılarının da ötüş yeteneklerini alabildiğince geliştirdi; onları öyle bir eğitti ki, kargalar kısa süre sonra bülbüller gibi dem çekmeye, kanaryalar gibi şakımaya başladılar... Ayrıca seslerine göre kargaları soprano, koleratür soprano, dramatik soprano, mezzo soprano, tenor, bariton, basbariton sesliler diye sınıflara ayırıp onlara seslerine uygun şarkılar, opera aryalari söyledi, gazeller çekti, bir de "Kargalar Korosu" oluşturdu!..

Özgün Delikanlı'da hayvan sevgisi giderek olağanüstü, ilginç boyutlara ulaştı... Kedi, köpek gibi evinde herkesin besleyebileceklerini beslemek ona ilkelik, çağ dışılık olarak geldi... Avustralya'dan tek deliklilerden bir "ornitorenk"le Hindistan'dan bir "gözlüklü kobra" getirterek bunları beslemeye başladı... Ancak, on beş yirmi gün sonra gözlüklü kobra ornitorengi sokup zehirledi ve yutup ortadan kaldırıncaya yılanı geldiği yere gönderdi... Derken bahçede beslediği bir çoban köpeğini bir arkadaşına armağan ettikten sonra Kenya'dan getirttiği öksüz ve yetim bir gergedan yavrusunu beslemeye başladı... Kent belediyesi bu duruma karşı çıkıp ceza kesmesin diye evin girişine büyükçe bir levha dikerek üzerine "Dikkat gergedan var!" uyarısını yazdırdı!..

Özgün Delikanlı'nın özgün davranışları, bir zincirin halkaları gibi birbirine eklene eklene çoğalıp, çeşitlenip uzadı gitti... Frenk gömleği yerine zaman zaman deli gömleği giymeye başladı!.. Kravat yerine 18. yüzyılda Fransa Kralı 16. Louis'nin Hırvat kökenli muhafız alayı erlerinin takındıkları, günümüz kravatlarına adını veren, boyna dolanan renkli kurdelelerden taktı!.. Külot, atlet, çorap, pantolon, yelek, ceket, palto yerine, eski Osmanlı kalem efendileri gibi aba, cepken, cebe, dolak, çakşır, kürk, kuşak, gocuk, hırka, gecelik, mintan, potur,

salta, tozluk giymeyi alışkanlık hâline getirdi... Zaman zaman da, özellikle bilgisayarının başındayken her nedense kafasına sarık sarmaya, fes ya da 1920'lerin, 30'ların modası melon şapka, hatta o dönemlerin ünlü Fransız şarkıcısı ve film yıldızı Maurice Chevalier benzeri hasır şapka takmaya başladı!.. Ayrıca, artık dolma kalem, tükenmez kalem, kurşun kalem yerine kaz kanadı kalem, hokka-divit kullanıyor, yazılarını kâğıtlara değil, papirüsler üzerine yazıyordu!..

Gelgelelim Özgün Delikanlı'nın bazı radikal ve marjinal tasarımları çok uğraşmasına rağmen bir hayalden öte gidemedi... Örneğin, akrabalarından birinin nikâhında davetlilere "minik tabutlar içinde nikâh şekeri" sunulması önerisi sert ve büyük tepkilere yol açtı... Davetlilere nikâh şekerleri tabut biçimindeki minik kutular içinde değil, paskalya yumurtalarını andıran, kırmızıya boyanmış ördek yumurtaları şeklindeki kutularda verildi!..

Özgün Delikanlı'nın sevdiklerinden biri de haftada bir halı sahada futbol maçı oynamaktı... Bunun için kendince hem ulusal hem de uluslararası nitelikli bir takım kurarak adını Real İstanbul United koydu!.. Futbol takımının kadrosunda kimler yoktu ki!.. Pele, Messi, Sergen, Baba Hakkı, Lefter, Gündüz Kılıç, Metin Oktay, Beckenbauer!.. Sık sık Ronaldo'nun kaptanlığını yaptığı rakip takımla karşılaşılıyor ve bu karşılaşmaların hepsinden Özgün Delikanlı'nın Real İstanbul United takımı galip ayrılıyordu... Hem de kaleyi ünlü Rus sporcu Yaşin'in korumasına rağmen!..

Yurt dışına yaptığı geziler Özgün Delikanlı'nın en sevdiği öteki etkinliklerinden biriydi... Fazla ara vermeden Papua Yeni Gine, Nauru, Guyana, Palau, Uganda, Santa Lucia gibi ülkelere gidip geliyordu... Buralardan getirdiği "maske", "diş macunu", "öksürük şurubu", "çikolatalı gofret", "çamaşır suyu", "kürdan", "köpek tasması", "kabak çekirdeği" gibi eşyayı kentin büyük meydanlarında sergileyip ihtiyacı olanlara parasız dağıtarak garip gurebanın hayır dualarını alıyordu...

Özgün Delikanlı'nın anılmaya ve kayda değer uğraşlarından biri de müzikti... Çalmadığı müzik aleti neredeyse yoktu. Evinin odalarından biri bunlarla dolup taşmıştı... Neler yoktu ki o odada... Piyano, org, klavsen, klarnet, saksofon, obuva, dümbelek, zurna, ut, kanun, lavta, kornet, tuba, borazan, kaval, bağlama, korno, keman, viyola, kabak kemane, viyolonsel, cümbüş, kontrbas, harp, gayda, pikola, flüt, akordeon, bonjo, zil, çubuklu zil, davul, trompet!.. Açıkçası, Özgün Delikanlı'nın tam teşekküllü bir senfoni orkestrasına yetip artacak ölçüde müzik aleti vardı... Önce, birçok ilkokul öğrencisinin elinden düşmeyen blok flüt ve mandolin çalmasını öğrenmişti... Çaldığı ilk parça "Mini mini bir kuş donmuştu/ Pencereme konmuştu" parçasıydı... Zamanla gitar, akordeon,

piyano, davul çalmasını öğrendi... Ardından bazılarının “piyanonun atası” dedikleri klavyeli, mızraplı çalgılardan klavseni de çalmasını öğrendi... Daha sonra kemana yöneldi; paraya kıyarak İtalya’dan 18. yüzyıldan kalma gerçek bir “Stradivarius keman” edindi!.. Ancak, uygun bir salon bulamadığından konser verme imkânını bulamadı...

Özgün Delikanlı, tarıma olan inanılmaz ölçüdeki yoğun ilgisi ve giriştiği bilimsel araştırmalar sonucu evinin bahçesinde büyük başarılar elde etti; domates görünümlü ama patlıcan lezzeti veren sebze, hıyara benzeyen brokoli, mavi ve Çingene pembesi mercimek; hem çay, hem kahve, hem kakao, hem ıhlamur, hem salep lezzeti veren bitki yetiştirmeyi başardı!

Ne tasarladıysa, aklına ne geldiyse, ne kurguladıysa, ne hayal ettiyse, ne istediysse onu elde etti!..

Ne var ki; “kargalar”, “giysiler”, “müzik”, “futbol”, “yurt dışı geziler”, “hayvan sevgisi”, “sebzeler, meyveler” gibi konular Özgün Delikanlı’nın yaşamında hep geri, hep arka planda, hep ikinci, hep sonraki planda kaldılar... İlk planda, ön planda, her zaman, her yerde, tartışmasız hep “bilgisayar”, “İnternet”, “tablet” ve “cep telefonu”ndan oluşan o görkemli dörtlüydü!.. Onlar olmaksızın Özgün Delikanlı’ya yaşam anlamsız, boş, sıkıcı, itici, hiç, değersiz, sevimsiz geliyordu!.. “Dörtlü” olmaksızın, onlarsız, onlardan ayrı kalamıyor, duramıyor, olamıyordu... Öyle anlar oldu ki, tuvalete, banyoya, işi, güce, eğlenmeye, gezmeye, tozmaya, dışarıda hamama bile o “dörtlü”yle birlikte gitmeye başladı!.. “Dörtlü” artık onun eli, kolu, ayakları, ağzı, kafası, gözü, kulağı, dili, burnu, beyni gibi bir organı durumuna gelmiş, zaman zaman onlarla eşitlenmiş, hatta ve hatta zaman zaman da onları geçip arkalarda bırakmıştı!..

Derken, giderken günlerden bir gün Özgün Delikanlı’nın evlerine göz-lüklü, eli çantalı, orta yaşlı bir adam geldi... Adamı babası karşıladı Özgün Delikanlı’nın...

Baba, anne, abla ve göz-lüklü, eli çantalı, orta yaşlı adam yavaş adımlarla ilerleyip Özgün Delikanlı’nın hafif aralık olan kapısından içeri göz attılar...

Delikanlı, koltuğundaydı... Sürekli penceresinden dışarı bakıyordu... Derken onu izleyen dört kişi Özgün Delikanlı’nın Edgar Allan Poe’nun ünlü “Annabelle Lee” şiirinden mısralar okuduğunu işittiler; hem de İngilizce:

“I was a child/ She was a child/ In this kingdom by the sea/ But our love/ It was fare than the love! ”...

Özgün Delikanlı önce bir sustu; biraz durdu ve bu kez şunlar döküldü dudaklarından:

“Ahmet, papucu yarım, çık dışarıya oynayalım!.. Hasan, dolmaya basan!.. Oya, oya yağlı boya!...”...

Ardından şunları söylediği işitildi:

“100, 93, 87, 79, 72, 65, 58, 51!...”...

Gözlerini pencereden dışarıya dikmiş, rakamları saymayı sürdürürken göz-lüklü, eli çantalı, orta yaşlı adam Özgün Delikanlı’yı başıyla işaret edip fisiltıyla sordu:

“Ne yapıyor şimdi?..

Yanıtı, delikanlının ablası verdi:

“100’den geriye doğru, yedişer yedişer çıkararak saymaya çalışıyor!.. Son günlerde bunu sık sık yapmaya başladı! ”

Doktor olduğu anlaşılan adam yine fisiltıyla sordu:

“Başka, başka ne yapıyor? ”

Yine abla yanıtladı:

“Carmen operasından aryalar okuyor!.. Shakespeare’den de soneler! ”

Adam, başını salladı ve yine hafifçe şöyle dedi:

“Anlaşıldı! ”

Özgün Delikanlı, gözleri pencereden dışarıda bir şeyler söylemeyi sürdürürken onun gözetleyenler bulunduğu odanın kapısını usulca kapattılar... Dört kişi hemen her yeri onarıma muhtaç, eski evin, yine yıpranmış, eski püskü mobilyalarla döşeli, odalara açılan sofasında, üstü yer yer eriyip kavı dökülmüş bir kadife kumaşla örtülü masaya oturdular... Doktor, çantasından boş bir reçete koçanı çıkartarak üzerine bir şeyler yazdıktan sonra adama uzatıp şöyle dedi:

“Buyurun, bu reçete!.. Şu drajeden sabah, öğle, akşam günde üç kez tok karnına içilecek!.. Şu şuruptan sabah ve akşam, aç karnına birer kaşık!.. Şu da iğne!.. Sabahları bir doz!.. Haftaya yine geleceğim! ”...

Doktor sözünü bitirir bitirmez Özgün Delikanlı’nın annesi, üstündeki eski, yıpranmış hırkasının yakalarını tutarak sordu:

“İyileşecek mi doktor bey? ”

Doktor çantasını kapatırken kadının yüzüne bakmadan ona yanıt verdi:

“Allah’tan umut kesilmez! ”

Tam o sırada Özgün Delikanlı’nın odasında yüksek sesle Edgar Allan Poe’nun şiirini okuyup bitirdiği kulaklarına ulaştı sofadaki dört kişinin:

“Till the stars never rises/ But I feel the bright ayes of beatifull Annabelle Lee/ In her tomb by sounding the sea”!..

Doktor ayağa kalktı...

O ayağa kalkınca ötekiler de ayağa kalktı...

Özgün Delikanlı'nın babası doktora hafif arkasını döndü; iç cebinden cüzdanını alıp içinden çıkardığı iki kâğıt parayı doktora uzattı... Cüzdanda geriye kalan paralar ilaçlara yetişir herhâlde diye düşünüyordu...

Doktor, “Geçmiş olsun! ” dedikten sonra evden ayrılıp gitti...

Özgün Delikanlı odasına pencereden dışarı baka baka bir şeyler mırıldanmayı sürdürdü...

Babası, annesi, ablası birbirlerine baka baka, bir şey konuşmaksızın evin sofasındaki masaya oturup, bir süre öyle kaldılar...

Bu eski, bu yıpranıp köhnemiş evin sanki her bir noktasını anlaşılmaz bir hüznün bürümüşü...

Bahçesini yabancı otların sardığı, büyücek bir eski kümes yıkıntısında kargaların yuva yaptıkları neredeyse çökmek üzere olan bu eski evde Özgün Delikanlı odasında bir başımaydı yine...

Masasında o muhteşem dörtlü; “bilgisayar-İnternet-tablet-cep telefonu”...

Edgar Allan Poe'nun ünlü şiiri Anna Belle Lee'yi kim bilir kaçınıcı kez “In her tomb by sounding the sea” diye bitirmiş, aklına gelen tekerlemeleri birbiri ardınca sıralamış, “100, 93, 87, 79, 72, 65, 58, 51” diye 100'den geriye, yedişer yedişer saymaya başlamıştı... Yeniden...

Sonra koltuğunda dönüp İnternet'ini açtı...

Karga neslinin ıslahı için yaptığı çalışmalara ara vermemesi gerekiyordu... İlginç, oldukça çizgi dışı, başkalarına pek benzemeyen; ufku, hayali, tasarımı, istekleri alabildiğine geniş biri değil miydi?..

O hâlde...